

**BISDOM
ROTTERDAM**

Homilie bisschop Van den Hende

**Eucharistieviering 'Rotterdamse dag' in de landelijke Roepingenweek, H. Martinuskerk,
Voorburg, gedachtenis van de heilige Carolus Borromeüs
4 november 2025**

Romeinen 12, 5-16a

Lucas 14, 15-24

Broeders en zusters, in deze grote kerk in Voorburg mogen wij vanavond met een kleine groep samen de eucharistie vieren. Het evangelie vertelt een gelijkenis over een uitnodiging voor een feestmaal en dat het veel moeite kost om het huis van de gastheer vol te krijgen. En toch, zegt hij, blijf het proberen, want mijn huis moet vol worden (Lucas 14, 23). Dat is ook wat we vandaag zouden kunnen bedenken. God roept niet zomaar toevallig, maar omdat Hij alle mensen wil bereiken die door Hem zijn geschapen en door Hem zijn gevormd als mensen met een eigen karakter, met een eigen levensgeschiedenis, met een eigen naam en een gezicht. Als we vandaag over die roepstem van de Heer nadenken dan mogen we in deze grote kerk bedenken met de lege banken om ons heen: er kunnen nog veel meer mensen bij.

Dat betekent dat we als het verlangen hebben dat ook leeft in het hart van de Heer. Dat wij het verlangen hebben dat ook Jezus heeft als Hij zijn leerlingen roept en vele anderen om Hem te volgen. Het is niet genoeg dat wij zelf zeggen: ja, Heer, ik geloof, ik volg U. Het is ook de bedoeling dat we steeds weer opnieuw die uitnodiging van de Heer doorgeven en anderen uitnodigen om naar de Heer toe te komen en met Hem mee te gaan. Samen zijn in een grote kerk met een kleine groep herinnert ons aan die opdracht.

Als je de bijbel leest en je daarin verdiept, zie je voortdurend in de Schrift de uitnodiging klinken dat God roept. Op de eerste plaats roept God de mens in het leven. Want God is de Enige die met zijn woord kan scheppen (Genesis 1, 26-27). Hij roept de mens en blaast de mens de adem in de neus om Hem voor altijd toe te behoren (Genesis 2, 7). En als het gaat om de roepstem van de Heer, zijn uitnodiging, hoeven we maar een klein stukje verder te bladeren in de Heilige Schrift en we horen over Abraham (Genesis 12, 1). Hij was op een hoge leeftijd en had alles om het zo te zeggen goed voor elkaar. Hij had een grote kudde met schapen, een eigen waterput en zelfs mensen die hem dienden dag en nacht. Aan hem is de uitnodiging van de Heer gericht om niet vast te zitten, maar om op weg te gaan. En dan ook werkelijk de weg te gaan in vertrouwen op de Heer (cf. Hebrëë 11, 8).

In de Heilige Schrift vinden we veel uitnodigingen waarin de Heer roept om naar Hem toe te komen en Hem te volgen, om ons leven met Hem te verbinden. Er zijn vele personen in de bijbel die de roepstem van de Heer horen en dat tot centrum van hun leven maken. Kijk maar naar Mozes (Exodus 3), kijk maar naar de profeten (cf. Jeremia 1, 4-10; Ezechiël 2, 1), kijk maar naar Johannes de Doper die zegt: ik wil in dienst staan van de Heer die roept, misschien ben ik wel een roepende in de woestijn en luisteren mensen niet, maar ik maak de stem van de Heer hoorbaar door wat ik zeg en wat ik doe (cf. Matteüs 3, 3; Johannes 1, 23). En dan zegt Johannes de Doper: ik moet kleiner worden en de Heer en zijn bedoelingen groter (cf. Johannes 3, 30).

Als wij vandaag nadenken over de roeping van God dan mogen we ons gesterkt weten door al die mensen die in de bijbel door de Heer geroepen zijn en durfden te antwoorden. Het

zijn hele verschillende personen, heel verschillende omstandigheden en heel verschillende karakters. Ook in de groep van de apostelen (Matteüs 4, 19) zien we hele verschillende mensen. Mensen die meteen hun woord klaar hebben en mensen die misschien pas in tweede instantie reageren, een beetje secundair. En Paulus, die eerst niets van de Heer moest weten en zelfs zijn leerlingen vervolgde en de dood injoeg, wordt uiteindelijk degene die zegt: Heer, ik heb uw liefde leren kennen, ik wil niets liever dan ook anderen uitnodigen om U te volgen (cf. 2 Korintiërs 5, 20).

God roept. Daar getuigt de bijbel van. En elke keer als we het daarin lezen, kunnen we ook zelf aangesproken worden door het woord van God. We gaan zelfs staan bij het evangelie wanneer dat wordt gelezen in de kerk, omdat we geloven in de woorden van het evangelie. Omdat Jezus zelf ons toespreekt en ons hart wil raken.

Een roeping is niet alleen iets tussen God en jou. Alsof het om een privé infuus gaat: als het tussen de Heer en mij maar goed zit, dan is het klaar. Nee, want we lezen dat Abraham velen zal hebben als nakomelingen die de weg van de Heer gaan. En Mozes wordt niet gevraagd om in zijn eentje de slavernij te ontvluchten, maar het hele volk mee te nemen. En de apostelen krijgen de opdracht: gaat uit naar alle volken en onderricht alle mensen en doopt hen in de naam van de Vader, de Zoon en de Heilige Geest (Matteüs 28, 19). God roept niet een enkeling, maar zoveel mogelijk mensen. En Hij roept niet zomaar, want Hij probeert ieder mens op een eigen manier te raken en te roepen (cf. Johannes 3, 17).

De eerste lezing uit de brief van Paulus aan de Romeinen getuigt daarvan. We zijn een gemeenschap als Kerk, maar we zijn met heel veel verschillende talenten en gaven gezegend. Als je talent hebt om te luisteren, luister dan. Als je een talent hebt om mensen te helpen, wees dan behulpzaam. Als je talent hebt om leiding te geven, probeer het dan in te zetten voor de voortgang van het geheel. Er zijn veel talenten die misschien het risico in zich hebben om ermee aan de haal te gaan: ik kan goed spreken dus laat mij maar even, ik ben een leider dus iedereen moet naar mij luisteren. Nee, als het goed is zijn al die gaven en talenten verbonden met elkaar, omdat ze in dienst staan van anderen. Je geeft geen leiding zonder dienstbaar te zijn. Je bent niet behulpzaam als je alleen naar jezelf kijkt. En je bent zeker niet iemand die luistert als je geen belangstelling hebt voor de mensen die op je weg komen.

Roeping van God is een persoonlijke vraag aan ieder van ons. En we mogen weten dat God ons ook roept om antwoord te geven als gemeenschap. We hebben een gemeenschappelijke en persoonlijke roeping om Jezus te volgen.

Een roeping heeft een persoonlijke invulling nodig. Vandaag denken we daarover na. De hele week wordt daarover nagedacht, telkens in een ander bisdom rond het houten kruis dat van de ene plek naar de andere plek reist. Het kruis van de Heer spreekt boekdelen. Het is het kruis van Jezus die zijn leven geeft. Maar het is ook het kruis van de Heer die de dood overwint. Het is het kruis van de Heer die duidelijk maakt dat zijn liefde sterker is dan kwaad, en dat bij Hem altijd bekering en vergeving mogelijk is.

Vandaag vieren wij de week van de roeping en dat betekent dat we elkaar eraan mogen herinneren dat God ons werkelijk roept. Ik zou drie dingen willen noemen die fundamenteel zijn. Op de eerste plaats vraagt het dat wij in God geloven. Dat Hij er is, dat Hij ons leven draagt. En dat wij zonder de Heer niet zouden bestaan. In de tweede plaats, wanneer Hij ons roept, vraagt het dat we ook proberen te luisteren: Wat zal Hij van mij vragen? Op welke manier ben ik van betekenis in de opbouw van zijn rijk? Hoe kan ik mijn talenten inzetten voor het geheel vanuit mijn hart? En het derde punt van aandacht zou zijn: beschouw dat niet als een bijzaak, maar als een prioriteit. Heel veel mensen kunnen in God geloven en Hem toch weer aan de kant zetten, omdat ze het te druk hebben. Ik geloof in

God, en op zondag maak ik wat ruimte, maar de rest van de week moet ik andere dingen doen. Nee, als wij in God geloven, komt Hij op de eerste plaats.

Alles wat we doen en denken en nalaten mag steeds opnieuw voortkomen uit de liefde van God. Zijn de dingen die wij zeggen opbouwend en vol liefde? Zijn de dingen die we doen tot opbouw of tot afbraak? En zetten we werkelijk onze talenten in die we van de Heer gekregen hebben, of hebben we toch alleen ons eigen plan los van wat de Heer van ons vraagt?

Er zijn nogal wat heiligen die geroepen zijn en die eigenlijk eerst helemaal niet wilden. Soms waren ze bang. Soms richtten ze zich op andere plannen. Soms ging dat heel ver. Denk maar aan de heilige Franciscus van Assisi die een heel vrolijk leven had, altijd het middelpunt was en veel mensen als bewonderaars achter zich aan kreeg. Maar die als hij gewond raakt in een oorlog zijn hart opent en zegt: ik ben niet zelf het centrum van mijn leven, maar dat is de Heer. Niet wat ik allemaal bedacht heb, komt op de eerste plaats, maar wat God van mij vraagt. En dan zien we dat hij naar een klein kerkje gaat voor het kruis knielt en durft te zeggen: Heer, wat kan ik voor U doen?

Drie fundamentele punten dus. Dat je gelooft dat God werkelijk bestaat. Ten tweede dat je mag beseffen dat Hij je roept en je nodig heeft, dat je leven betekenis heeft, juist in het licht van zijn bedoelingen. En in de derde plaats dat je Hem tot prioriteit maakt bij alles wat je denkt, doet en van plan bent.

We vieren vandaag in de liturgie de gedachtenis van de heilige Carolus Borromeüs (1538-1584). Hij was bisschop in Milaan die veel aandacht had voor de roepstem van God. Op de eerste plaats omdat hij zelf antwoordde op de uitnodiging om de Heer te volgen en als herder van de Kerk van Milaan een goede bisschop was. Maar ook omdat hij voor de priesters een goede opleiding wenste en alles heeft gedaan om die opleiding zo in te richten dat mensen konden groeien in geloof, in hun talenten en hun gemeenschapszin. Hij was degene die na het concilie van Trente een van de eerste echte seminaries stichtte. Niet zomaar een huis waar je opgeleid wordt, maar als hart van het bisdom waar over roeping wordt gesproken, waar je nadenkt over waartoe God je roept en dat dit geen bijzaak is maar een prioriteit.

Geroepen worden kan tot hele verschillende dingen en taken. Misschien is dat een taak in het onderwijs of een taak in de zorg. Maar misschien ook wel de roeping om priester te worden of diaken of religieus. Het is de Heer die roept. En wij mogen antwoorden. Als we daar met elkaar over spreken, ook vandaag, is dat de beste manier om de drie belangrijke punten helder te houden. Dat God bestaat, in ons midden is en roept en ons hart weet te raken. Ten tweede dat wij werkelijk ons hart mogen openen om Hem te horen en te verstaan. En ten derde dat we ook steeds opnieuw Hem tot prioriteit maken, dat we samen praten en zeggen: vergeet niet dat de Heer het goede werk in ons wil beginnen en het wil voltooien (cf. Filippenzen 1, 6).

Zo bidden we de hele week hier in ons bisdom in deze grote kerk, waar nog ruimte is voor velen die zich laten roepen. En ook in de andere bisdommen, want we zijn samen onderweg als Gods Kerk. Geroepen om te getuigen van de liefde van God, geroepen om ons hart te openen en ook anderen te helpen om op hun beurt hun leven toe te vertrouwen aan God. Mogen we vandaag met deze rijke avond bemoedigd worden en ook anderen aansporen om de Heer te leren kennen, hun hart voor Hem te openen en niets uit te stellen als het gaat om wat de Heer van je vraagt. Amen.